

heller ikke tænkt os det. Efter Grundloven er det jo Ministeren, som indstiller ved Embedsbesættelser, og der hører en Ministers Underskrift til, forat Embedet kan blive besat; altsaa er det Ministeren, man har at holde sig til ogsaa i dette Stykke. Dersom der er indstillet Mænd til et Kald, som Ministeren ikke finder stikke og værbige dertil, saa kan der kun stee Et af To. Enten maa Hs. Majestæt give efter og tage den, som Ministeren indstiller, eller dersom Hs. Majestæt vil have en Anden, saa maa han tage en ny Minister, som er enig med ham derom, og saa casferer Hs. Majestæt de stete Indstillinger og forlanger nye; men i begge Tilfælde bliver det Ministeren, som ligeoverfor Menighedene bør have denne Ret til at afgjøre med sig selv, hvem han vil indstille og hvem ikke. Jeg kan derfor ikke see, at der med Hensyn til det constitutionelle Synspunkt kan være Noget at indvende imod denne Bestemmelse. Sagen kan jo imidlertid ordnes paa en anden Maade. Jeg skal f. Ex. blot nævne — det er kun et Exempel —, at man jo meget godt kunde, naar man vilde, gaae videre og sige, at Ministeren, inden han sendte Ansøgningerne til Provsten, kunde lægge de Ansøgninger tilside, der vare indkomne fra saadanne Mænd, som Ministeren, naar de skulde blive indstillede eller foreslaaede fra Menighedens Side, ikke vilde indstille. Man kunde give ham denne Ret til forud at casfere, og Menighederne vidste da, at de imellem de Ansøgninger, der bleve indsendte til dem, kun vilde finde Mænd, som Ministeren i og for sig ikke fandt uskikede eller uærbige til Kaldet, og naar de altsaa indstillede 3, saa vilde Ministeren imellem disse kunne vælge den, som han vilde have. Som sagt, denne Wei kunde maaftes følges, — jeg anfører den kun for at vise, at man gjør Lovforslaget i det Hele Uret, naar man paa Grund af saadanne enkelte Bestemmelser søger at kuldkaste det Hele.

Jeg skal nu ikke trætte det ærede Thing videre, men indskrænke mig til at httre nogle Ord med Hensyn til, hvad den høitærede Minister anførte i Mødet igaar. Hans første Indvending imod § 1 har jeg allerede udtalt mig om. Jeg formener, at dersom Folketirken erkjender disse Folk, der ikke ere confirmerede

eller have gaaet til Alters, som Medlemmer, saa maae de ogsaa kunne være Valgere, og dersom Folketirken ikke erkjender dem for Medlemmer, saa ere de heller ikke Valgere efter § 1. Den høitærede Minister meente dernæst, at det var en forunderlig Maade at raisonnere paa, at sige, at ved den politiske Valghandling kunde det være rigtigt at træffe flere Indskrænkninger, saaledes at ikke enhver myndig og uberygtet Mand sit Valgret, medens man derimod kunde mene, at en saadan Ret kunde indrømmes ved denne Leilighed, hvor der kun er Spørgsmaal om at stemme paa 3 Candidater, der skulde indstilles til Kongen. Jeg kan nu ikke finde, at deri er nogen saadan Urigtighed. Ved de politiske Valg er der jo Tale om Valget af Mænd, der paa hele Befolkningens Begne skulle tage Beslutning angaaende alle Fædrelandets Anliggender i Et og Alt; men det, der her er Spørgsmaal om, er at faae en Mand, som for hver enkelt Person har en vis bestemt Gjerning at udføre. Det er altsaa to ganske modsatte Ting, der her handles om. Hvor det er en aandelig Virksomhed, som er beregnet paa hvert enkelt Medlem af Menigheden, og hvor Præstens hele væsentlige Gjerning meest har Hensyn til de Enkelte, der er det aabenbart efter hele min Opfattelse fuldkommen rigtigt, at man ikke udstyder saa Mange fra Indflydelse paa disse Indstillinger, som man gjør med Hensyn til de politiske Rettinger. Den høitærede Minister talte ogsaa ved denne Leilighed om Grundlovens § 17, men jeg tilstaaer, at jeg ikke her forstod ham rigtigt. Han indrømmede sely, hvad jeg ellers vilde troe var undgaaet hans Opmærksomhed, at der staaer i Grundlovens § 17, at denne Paragraph kan forandres ved Lov; men naar dette er givet, kan jeg ikke see, hvad den ærede Ministers Indvending vilde sige, at en Lov som denne efter hans Følelse helst maatte komme fra Kongen, ligesom et Forslag om at indskrænke Rigsdagens Myndighed i en eller anden Retning helst maatte komme fra Rigsdagen. Der kan jo ikke udkomme nogen Lov, uden at den har Hs. Majestæts Underskrift; Hs. Majestæt maa jo tiltræde ethvert Lovforslag, inden det erholder Lovkraft, og jeg kan altsaa ikke tænke mig, at der fra denne Side kan hentes